

Libris

Respect pentru oameni și cărți

Repovestire după

Ion Creangă

RO

HARAP-ALB

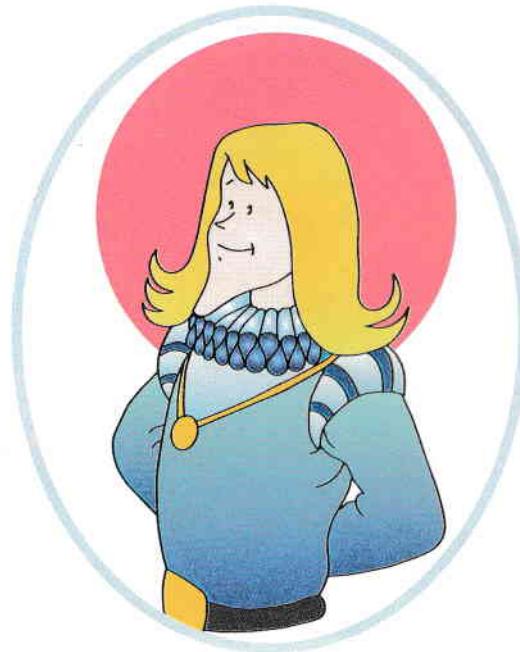
Adaptare text: **Elena Ionescu, Ana-Maria Cozma**

Corectură: **Laura Ivona Dumitru**

Tehnoredactare: **Gheorghe Dumitru**

Ilustrații: **Costin Călimoceanu**

DTP: **Daniel Cozma**

Editura

ANDREAS

Era odată un crai, care avea trei feciori. Și craiul acela mai avea un frate mai mare, care era împărat într-o altă țară, mai îndepărtată, pe nume Verde-împărat; și acesta avea numai fete. Verde-împărat, fiind foarte bătrân și bolnav, trimise o scrisoare fratelui său, prin care îl ruga să-i trimită grabnic pe cel mai vrednic dintre fiile săi, ca să-l lase împărat după moartea sa. Craiul citi scrisoarea și vrut să afle care dintre feciori e mai vrednic a împlini voința unchiului și se gândi să-i pună la încercare! Se îmbrăcă în piele de urs și se ascunse sub un pod.

Primul care se oferi să plece a fost feciорul cel mare, dar, văzând ursul cel fioros ieșind de sub pod, s-a speriat și a făcut cale întoarsă rușinat. La fel se întâmplă în ziua următoare și cu cel mijlociu.

– Din trei feciori câții am, niciunul să nu fie bun de nimic? Halal nepoții mai are unchiul vostru! grăi craiul cu măhnire.

Fecriorul cel mic se făcu roșu de rușine la auzul vorbelor și se retrase în grădină tare supărăt. Acolo se pomeni cu o bătrână, care-i spuse că-l poate ajuta, dacă o miluiește cu un bănuț. Si fecriorul se învoi.

SCUFITĂ ROSIE

Adaptare text: **Laura Ivona Dumitru**

Desene: **Vasile Olac**

Editura
ANDREAS

A fost odată o fetiță drăgălașă și iubită de toată lumea, dar cel mai mult de bunica ei, care într-o zi i-a dăruit o scufiță din catifea roșie, care-i venea foarte bine fetiței, și din acea zi toți au numit-o *Scufița Roșie*.

Bunica s-a îmbolnăvit și mama fetiței a pregătit niște cozonac și vin ca să i le trimită, pentru a se întrema.

Respect pentru oameni și cărți

FATA BABEI ȘI FATA MOŞNEAGULUI

Adaptare text: Elena Ionescu, Ana-Maria Cozma

Corectură: Laura Ivona Dumitru

Tehnoredactare: Gheorghe Dumitru

Illustrații: Costin Călimoceanu

DTP: Daniel Cozma

Editura

ANDREAS

Au fost odată un moșneag și o babă, și moșul avea o fată, iar baba avea și ea o fată. Fata moșneagului era frumoasă, harnică, ascultătoare și bună la inimă. Dumnezeu o înzestrase cu însușirile cele mai alese. Fata babei era slută, leneșă, obraznică, alintată și rea la inimă. Cât era ziulica de mare, stătea cu ochii în oglindă, iară fata moșului nu mai prididea cu treburile: cără lemne din pădure, alerga cu sacu-n spate la moară, în sfârșit, în toate părțile după treabă. Și cu toate astea, fata cea slută și baba, tot nemulțumite erau și nu știau cum să facă s-o alunge din casa lor.

Când se duceau amândouă fetele în sat la şezătoare, fata moşneagului torcea, nu se încurca, umplea câte un ciur de fuse, în vreme ce fetei babei îi mergea gura ca o moară stricată și abia îndruga și ea un fus. D-apoi, când se întorceau noaptea acasă, vicleana sărea prima pârleazul, cerând să țină ea ciurul până sărea și fata moșului, dar n-o mai aştepta, ci alerga în casă, arătându-le părintilor câte fuse a tors. În zadar încerca fata moșului să spună că altul este adevărul, căci baba și fata ei săreau cu gura și o ocărau, până rămânea cum au zis ele.

Petre Ispirescu

SAREA ÎN BUCATE

Adaptare text: **Elena Ionescu și Ana-Maria Cozma**

Corectură: **Laura Ivona Dumitru**

Ilustrații: **Costin Călimoceanu**

DTP: **Daniel Cozma**

Editura
ANDREAS

A fost odată un împărat văduv, care avea trei fete. Împăratul le iubea ca pe ochii din cap și avea mare grija ca ele să crească frumos și să primească o educație aleasă. Mărindu-se și văzând câtă dragoste părintească punea părintele lor ca să le crească, se străduiau și ele, după puterea lor, să-i aline măhnirea pricinuită de pierderea mamei lor. Într-o zi, împăratul chemă la el fetele să vadă cât de mult îl iubește fiecare. O întrebă mai întâi pe fata cea mare:

– Fata mea, ia să-mi spui cum mă iubești tu pe mine!

– Cum să te iubesc altfel, decât ca mierea, tătucă? Zise ea, gândindu-se că altceva nu poate fi mai dulce pe lume.

– Să-mi trăiești, fata mea, și să mă bucur de tine!

Apoi o chemă pe cea mijlocie:

– Dar tu, cum mă iubești tu pe mine, fiica mea?

– Te iubesc ca zahărul, tată, răspunse ea, gândindu-se că și zahărul este dulce.

– Să-ți dea Dumnezeu fericire, fata mea, și să mă bucur de tine!

CAPRA CU TREI IEZI

Adaptare text: Elena Ionescu, Ana-Maria Cozma

Corectură: Laura Ivona Dumitru

Tehnoredactare: Gheorghe Dumitru

Ilustrații: Costin Călimoceanu

DTP: Daniel Cozma

Editura

ANDREAS print

Respect pentru copiii și cartile

Era odată o capră care avea trei iezi; dintre toți, mezinul era cel mai cuminte. Vorba ceea: „Sunt cinci degete la o mână și nu seamănă unul cu altul“.

Într-una din zile capra chemă la ea iezi și le zise:

– Dragii mamei, eu am să plec în pădure să aduc ceva de-ale mâncării. Voi să încuaiați ușa cu zăvorul și să nu deschideți până nu veți auzi glasul meu. Pot să am încredere în voi? Veți asculta unul de altul?

– Să n-ai nicio grija, mămucă, răspunseră iezișorii neastâmpărați.

Ca să mă recunoașteți, am să vă cânt aşa:

Trei iezi cucuietி

Drob de sare

Uşa mamei descuietி!

În spinare

Că mama v-aduce vouă:

Mălăieş în călcăieş,

Frunze-n buze

Smoc de flori

Lapte-n țâťe

Pe subsuori.

Şi capra se duse la treaba ei, iar iezi traseră cu putere zăvorul de la uşă.